

ваме единъ човѣкъ, не огорчаваме собствено него, а Господа, Който е въ него. Па и когато правимъ добро, ние помагаме на Господа. Когато помогнемъ нѣкому, и неговиятъ ангелъ, който е на Небето, ще бжде въ наша услуга. Слѣдователно, ако искаме да имаме приятели на Небето, трѣбва да слугуваме на малкитѣ, и тѣхнитѣ бащи, ангелитѣ на Небето, ще ни приематъ въ своя домъ и ще ни нагостятъ, ще бждемъ като у дома си. Услуга за услуга, любовъ за любовь — така е свѣтътъ.

Сега, знаете ли защо Христосъ се е обърналъ съ тази мисль къмъ Своитѣ ученици? Прѣзирането — туй състояние трѣбва да изпждите изъ своята душа. Напр., срѣщате единъ човѣкъ, когото не познавате; въ васъ се заражда прѣзрѣние, че той, може би, стои по-долу отъ васъ; ако само констатирате невѣжество и му помогнете, то е друго, но, ако го прѣзрете, внасяте отрова. Отъ прѣзрѣнието се е родилъ съврѣмениятъ аристократизъмъ, каститѣ — едни благородни, други неблагородни, едни богати, други сиромаси. Ако разбираме отношенията на нѣщата, ще видимъ, че не трѣбва да ни е срамъ отъ бѣднотията, защото тя е служба, дадена намъ да я носимъ: трѣбва да бждемъ малки, трѣбва да бждемъ бѣдни, за да станемъ богати. То сж два противоположни полюса, между които именно лежи развитието. И всѣкога движението е отъ по-голѣмитѣ къмъ по-малкитѣ, сир. Господъ всѣкога се стреми къмъ дребнитѣ, Той не се занимава съ велики работи. Той е направилъ свѣта, но управлението на цѣлия свѣтъ не Му прави толкова удоволствие, колкото, когато се занимава съ дѣцата. Неговата работа е, когато види хората, че грѣшатъ, да ги учи, и съ това Той дава и намъ примѣръ, да не